

6. juli fest ved Bederslev

Fyens Stiftstidende 11. juli 1878

Olaf Rye 1791-1848

Rye anførte 5. brigade under udfaldet fra Fredericia, hvor han blev dræbt i hård kamp, efter hans hest var blevet skudt under ham. Maleri af A. Jerndorff på Frederiksborg Slot.

Slaget ved Fredericia fandt sted 6. juli 1849. 20.000 danske soldater kæmpede ved Fredericia. Tabene var store, 500 dræbte, bl.a. den berømte general Olaf Rye, og 1300 sårede. Efter 8 timers kamp var sejren på dansk side.

Hele landet samlede ind til Bissens statue "Den tapre landsoldat", som blev afsløret i Fredericia den 6. juli 1858.

Over alt i landet fejrede man derefter 6. juli, som f.eks. i Bederslev, hvilket *Fyens Stiftstidende* refererede 11. juli 1878:

FOLKEFESTER. 6. juli festen ved Bederslev var ikke begunstiget af vejret, da det regnede hele formiddagen, og der endog faldt adskillige byger om eftermiddagen; desuagtet var den dog besøgt af ca. 700 mennesker.

På våbenbrødrenes vegne bød gårdmand Hans Madsen af Agernæs forsamlingen velkommen og udbragte et leve for kongen. Han mindede om, hvorledes vor konge i den krig; hvis minde vi fejrede i dag, selv havde taget personlig del og vist tapperhed og mod.

Derefter talte lærer Tejsen fra Nr. Nærå for 6. julis minde. Mindernes betydning er at de skulle styrke os i de mørke dage, og sådan et dejligt minde for vort folk er 6. juli, foran hvilken der gik en mørk tid. Han gennemgik derpå begivenhederne den 6. juli og sluttede med en inderlig tak til dem, der havde haft mod til at kæmpe, skønt det så farligt ud.

Det er godt at få minderne frem; men især er det godt at se, at sejren er fra himlen og stammer fra Ham i det høje. Mellem hine lyse, sejrige dage og vor tid ligger der en anden kamp, hvor sejren ikke blev vor, trods udholdenhed og mod. Men vi ville alligevel ikke sige: "Vi er for få; det nytter ikke at kæmpe længere." Havde man sagt således den 6. juli, da vi også stod over for overmagten, da havde vi ikke haft en sådan hædersdag. Vi må lære både at kaste øjet op til Ham, der styrer folkernes skæbne - thi det giver mod - og dernæst at kaste øjet nedad for at se, om vi går i deres fodspor, der ofrede liv og blod for fædrelandet.

Lærer Westergaard fra Hjadstrup talte dernæst for Dannebrog. Der knytter sig tusinde minder til den, thi den har nu vajet ”gennem sekler i krig og fred” over 28 danske konger, og det er både lyse og mørke minder, den gemmer. Den har vajet i kampen, både når det gik fremad fra sejr til sejr, hvorom denne dag minder; men også når en knugende overmagt har tvunget os tilbage.

Den minder os om heltene både til lands og til vands, hvorledes de har ofret liv og blod under den. Ligesom Jyllands ørn er et billede på dette folks rovlust, således skal Dannebrog være et sindbillede for os. Det hvide kors skal minde os om kun at kæmpe for, hvad der er sandt og godt; men ligesom det hvide kors står i den røde bund, således skal vi, når vi kæmper, hvad enten det er mod fjendeskarerne eller i livets kampe, sætte vort liv in på kampen for sandhed og ret.

Endelig minder korset os om det store kors, hvorunder vi skal kæmpe mod ondskabens hær.

Mor Danmark. 1851. Maleri af Elisabeth Jerichau Baumann på Ny Carlsberg Glyptotek.

Derefter fik friskolelærer Hans Nielsen fra Lumby ordet. Han ville tale for kvinden og modersmålet, thi de to hørte sammen. Det var vel mændene, der skulle føre ordet som talere, præster, degne osv.; men kvinden havde også en gerning i ordets tjeneste, var den end i det skjulte, i hjemmet; hun skulle bringe det kærlige ord, der gik fra hjerte til hjerte. Hun skulle for det første være en medhjælp for manden, og det var den bedste medhjælp, vi kunne få, da hun var taget af mandens side, og vi jo helst elsker vort eget kød og blod.

Han fortalte nu fortællingen om Gorms frieri til Thyra. Enhver kvinde må ligesom Thyra føle sig som moder for det danske folk. Gorms tid lignede vor; det var den gamle og den nye tid, der brødes, og det er godt, når der står en Thyra ved mandens side. Derude på ”Sletten” havde man altid set op til kvinden; det var hende, der i hans (talerens) barndom ved husfliden havde holdt familien oppe. Nu ser vi ligeledes op til hende. Hun skal vel ikke være politiker, men hjælpe manden at kæmpe for sandhed og ret. Hun skal fortælle for de små; remser, heltesagn og historier. Livet kommer ikke i børnene ved at lære sorte bogstaver. Hos kvinden skulle de lære at blive fromme; hos manden at få stærke hjerter.

Før 1864 havde vi kun to højskoler og grumme lidt friskoler; nu har vi mange af begge slags; og hvad syn man end havde på dem, så var de dog en frugt af det danske folkelivs fremgang.

Til sidst udbragte Peter Larsen fra Odense et leve for Sønderjylland – ved et meget livligt festmåltid blev der udbragt en mængde skåler.

Digitaliseret til Nordfynsk.dk i maj 2026.